

ско то море, дѣто послѣдвахъ подерѣ мѣ голѣмо множество, за да чѣятъ словеса та мѣ. и да са исцѣратъ отъ болести тѣ си. И зашо то са притѣснаваше отъ народно то множество, заминѣ ствѣждѣ морето, и възлѣзи на гора тѣ самси, дѣто пренощѣва цѣлаж ноцѣ на молитвѣ тѣ си. А на оутринѣ тѣ слѣзи и избра дванайстима, за да вѣждѣтъ съ него ведно, да имѣтъ власть да исцѣлаватъ всякъ влестѣ, да проповѣдватъ на свѣта влговѣстїе то (Евангелїето) и ги нарече Апостолаи (посланицы). Тїи сѣ были Сїмонъ нареченный Петръ, Іковъ и Іоаннъ Зеведеевы тѣ сынове (кїто нарече Воанергесъ, което щѣ рече сынове на грѣшове), Андрей, Фїлїппъ Бардоломей, Матдей, Ѡзма, Іковъ Алфеевъ, Сїмонъ Кананитанинъ нарицаемый и Зилотъ то е ревнитель, Іуда Іковлевъ или Ѡаддеевъ и Іуда (скарїотскїй кїто го и придаде. А подерѣ то сѣдна на еднѣ зеленинѣ на приножїе то на гора та, и зачна да наставлява оученицы тѣ си и народа, и приказа имъ то причѣдно наставленїе, което са нарече На горно, и което обемва въ кратцѣ всички тѣ догматы (положенїа та) Исусъ Хрїстовы и съ кращенїе то на всичко то Благсѣстїе; на което дѣла: Блаженство то сѣстои на сиромашество то, на вѣдствїе то, на покаанїе то, което става съ слзлы, на правдолквїе то, на милостина тѣ, на сердечнѣ тѣ чистотѣ, на миротворенїе то, на терпнїе то противъ гоненїа та, на прѣзиранїе то на богатство то, на голѣмины тѣ и на свѣтовна та слава на тїи си свѣтъ.

Въ сѣщо то наставленїе тїещѣ дѣказва, какъ не е дошелъ да развали закона, но да го съвърши и да го постави въ приличнѣ тѣ мѣ чисто тѣ, и да го отжмне отъ злы тѣ тълкованїа та на Фарїсеитѣ. —

§. 23. Исусъ наставлява Хрїстїански тѣ добродѣтели; дава примѣръ за молитви и оучистїи единъ проказенъ.

И за да докажи, чи на владодать та закона е по съвършенъ отъ Моусейскїй законъ за прѣщава не тѣкмо оувїис-